

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25759/2024
26.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је пуномоћник Гордана Бучевац Стефановић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Рајко Петричић, адвокат из ..., ради одређивања мера заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 361/24 од 15.07.2024. године, у седници одржаној 26.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 361/24 од 15.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П2 234/21 од 01.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиља којим су тражиле да се туженом одреде мере заштите од насиља у породици и то: забрана приближавања члановима породице – тужиљама на удаљености од 300 метара, као и приступ на истом растојању око места становања тужиља у Београду, Ул. ... бр. ..., као и забрана узнемиравања тужиља, које мере би трајале шест месеци са могућношћу продужења све док не престану разлози због којих се мера одређује. Ставом другим изреке, одбачен је захтев туженог којим је тражио да се обавезу тужиље да му исплате одштету за узнемиравање, психичко малтретирање и злостављање износ од 300.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 361/24 од 15.07.2024. године, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Шапцу П2 234/21 од 01.03.2024. године у делу којим је одбијен захтев и одлучено о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су благовремено изјавиле ревизију, због свих законских разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон) у вези са одредбом члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/05 ... 6/15), па је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу битну повреду одредаба парничног поступка из које се ревизија може изјавити на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља АА и тужени су рођени брат и сестра, а тужиља ББ је ћерка тужиље АА, односно сестричина туженог. Односи између брата и сестре су нарушени услед имовинског спора око власништва на кући у Ову кућу, која се састоји од приземља и поткровља, и део кат. парцеле број .. у површини од 15 ари, тужилји је за живота поклонила мајка уговором о поклону од 28.01.2005. године. Пренос права власништва на основу уговора није спроведен у јавној евиденцији о непокретностима, те је по смрти мајке парничних странака предметна кућа ушла у састав њене заоставштине и на на основу оставинског решења тужиља АА и тужени уписани су на кући као сувласници са уделима од по 1/2. Тужиља АА је пред Основним судом у Шапцу покренула парницу за утврђење искључивог права својине на тој кући и плацу у ..., а између сувласника је дошло и до несугласица у погледу начина коришћења предметне куће, јер то питање није правно уређено до окончања парнице. Тужиља АА и њена ћерка, тужиља ББ, су живеле у Београду и Шапцу у становима који су закупуљивани, све док тужиља АА није одлучила да се заједно са ћерком усели у кућу у ... и о тој намери је преко свог пуномоћника обестила туженог. У ... су допутовале 28.03.2021. године, а наредног дана у кућу је дошао тужени заједно са своја два, тада малолетна, сина и двојицом пријатеља које је повео како би били сведоци затеченог стања у кући након уселења тужиља. Тужени је фотоапаратом фотографисао све просторије у кући и све детаље ентеријера, док је један од његових синова све време снимао мобилним телефоном. Приликом доласка туженог, брава на улазним вратима у кући је била демонтирана и скинута, а врата куће, отворена. Тужиља се није противила снимању куће, напротив, указивала је на неисправне ствари које је затекла у кући и све време је говорила и објашњавала присутним лицима да је кућа њена јер јој је мајка кућу поклонила. Тужени се ниједном није обратио сестри, већ је само вршио фотографисање унутрашњости куће, указујући на неред који је затечен и говорећи сину шта треба да сними. За време обиласка унутрашњости куће које је трајало 14 минута, тада малолетна тужиља ББ је била у двевној соби у приземљу, никоме се није обраћала, нити је коментарисала дешавања. Након што је њена мајка изашла из куће у двориште, тужени је ушао у дневну собу да фотографише затечено стање, пришао је ББ, помазио је по коси и рекао јој да она не треба ништа да брине, да њу нико неће дирати, да она увек може доћи код њега и да је увек добродошла. ББ није прихватила разговор, навлачећи косу на лице. Након изаска из куће, сви су се у дворишту задржали још око пола сата, али ни тада није било било какве комуникације између тужиље АА и туженог, већ је тужиља упорно објашњавала присутним сведоцима да је кућа њена и да ће је добити на суду. Када су тужени и сведоци кренули према аутомобилу у намери да напусте место, тужиља је фотографисала регистарске таблице њиховог возила, чему се успротивио један од туженикових пријатеља, због

чега су тужила и он тада ушли у расправу око тога да ли тужила има право да фотографише таблице аутомобила и једно другом говорили да ће пријавити коме треба да пријаве. Против тужиле и туженог су одређене хитне мере заштите насиља у породици решењима од 10.04.2021. године, у трајању од 48 сати, које су потом продужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужила закључивши да у понашању туженог 29.03.2021. године није било елемената насиља у смислу Породичног закона. Из понашања тужиле АА се не може закључити да је имала осећај угрожености и узнемирености а код тужиле ББ је могао постојати само осећај непријатности због целе ситуације. По становишту другостепеног суда, понашање туженог свакако није уобичајено понашање члана породице и није одраз складних породичних односа, али се не ради ни о насиљу у породици, јер оно није било усмерено на угрожавање психичког и физичког интегритета тужила већ искључиво на снимање куће ради документовања стања у коме се кућа налази након уласка тужила у њу а све због вођења спора између странака.

По оцени Врховног суда, на супрот ревизијским наводима, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона, прописано је да се насиљем у породици сматра понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. У ставу 2. те одредбе, наведени су поједини облици насиља у породици, између осталог, наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношењу телесне повреде члану породице или њему блиском лицу, ограничавање слободе кретања или комуницирања са трећим лицима, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

У конкретном случају, догађај у вези са којим тужиле тврде да је извршено породично насиље, јесте ненајављени долазак туженог са синовима и двојицом пријатеља у кућу у ..., у односу на коју обе странке имају имовинске претензије и то тужила по основу уговора о поклону, а тужени по основу оставинског решења иза њихове мајке, првобитног власника куће. У смислу цитиране законске одредбе, није свако понашање које одступа од уобичајених породичних односа, понашање које се може окарактерисати као насиље у породици, већ је неопходно да се ради о дрском, безобзирном или злонамерном понашању којим је жртви насиља угрожен телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, чега у наведеној ситуацији није било. Наиме, тужени је у кућу дошао искључиво ради снимања стања у коме се кућа налази по уласку тужила у њу, везано за парнични поступак који се између странака води, при чему између тужиле АА и туженог није било вербалног ни било којег другог контакта, а контакт између туженог и мал. ББ није имао елементе насилног понашања туженог. Овакво понашање туженог код тужила није изазвало страх и осећај угрожености, већ само нелагодност, односно непријатност. Уз све то, ради се о изолованом инциденту који се ни пре тога а ни после овог догађаја није поновио, нити су нерешени имовински односи између странака икада довели до сличног инцидента.

Стога се неосновано ревизијом тужиља указује на погрешну примену материјалног права.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 207. Породичног закона.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић